

Sygnatura akt VI Ka 463/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **29 sierpnia 2017** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Trzeja-Wagner (spr.)

Sędziowie SSO Arkadiusz Łata

SSO Grzegorz Kiepusa

Protokolant Kamil Koczur

przy udziale Marii Mizery Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2017 r.

sprawy skazanego **A. P.** ur. (...) w K.

syna K. i R.

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 17 marca 2017 r. sygnatura akt IX K 1369/16

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk i art. 440 kpk

uchyla zaskarżony wyrok w całości i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 463/17

UZASADNIENIE

Od wyroku łącznego z dnia 17 marca 2016 roku, sygn. akt IX K 1369/16 wydanego przez Sąd Rejonowy w Gliwicach apelację złożył obrońca skazanego A. P..

Obrońca zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze tj. pkt 1 i 2 wyroku zarzucając orzeczeniu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na błędnym przyjęciu, że podlegająca łączeniu w pkt 2 wyroku kara pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt IX K 1261/14 (opisana w pkt V części wstępnej wyroku łącznego) wynosi 1 rok pozbawienia wolności podczas gdy kara ta została skrócona do 6 miesięcy pozbawienia wolności co w konsekwencji spowodowało orzeczenie wobec oskarżonego rażąco niewspółmiernie surowej kary łącznej wymierzonej w pkt 2 wyroku;

- rażąco niewspółmierność kary łącznej wymierzonej skazanemu w pkt 1 i 2 wyroku wynikającą z zastosowania zasady asperacji podczas gdy charakter popełnionych przestępstw zbliżonych rodzajowo, czasokres popełniania, jak i opinia penitencjarna o skazanym przemawiają za zastosowaniem wobec skazanego zasady pełnej absorpcji.

Obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymiaru kary łącznej wymierzonej w pkt 1 wyroku do 1 roku pozbawienia wolności oraz obniżenie wymiaru kary łącznej wymierzonej w pkt 2 wyroku do 1 roku pozbawienia wolności ewentualnie o uchylenie orzeczenia w kwestionowanej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się skuteczna w zakresie w jakim wносиła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania choć nie wszystkie podniesione zarzuty były trafne.

Punktem wyjścia do rozważań w sprawie jest art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r.) Gdy zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym, zaś kary zostały prawomocnie orzeczone zarówno przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 396), jak i po dniu 1 lipca 2015 r., to odpowiedzi na pytanie, na podstawie jakiego stanu prawnego orzekać: nowego czy poprzedniego, należy poszukiwać na gruncie regulacji art. 4 § 1 KK.

Tu wskazać należy, że wobec skazanego A. P. po dniu 1 lipca 2015 r. wydane zostały i uprawomocniły się dwa wyroki skazujące Sądu Rejonowego w Gliwicach, a to z dnia 25 kwietnia 2016 sygn. akt IX K 1563/15 i 26 stycznia 2016 r. sygn. akt IX K 747/14. Ponadto w dniu 3 października 2016 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach w sprawie o sygn. akt IX K 779/16 wydał wyrok łączny w stosunku do A. P. obejmujący skazania z punktów 1,3,4,5,6 i 7 opisane w części wstępnej zaskarżonego wyroku i do orzeczenia kary łącznej zastosowano przepisy obowiązujące po 1 lipca 2015 r., tenże wyrok łączny nie obejmował jedynie skazania z dnia 26 stycznia 2016 r. Sądu Rejonowego w Gliwicach w sprawie o sygn. akt IX K 747/14.

Sąd Rejonowy rozpoznający niniejszą sprawę nie dokonał kompleksowej analizy i oceny najbardziej korzystnego połączenia kar w świetle relacji art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. i art. 4 § 1 KK. W uzasadnieniu wyroku łącznego jedynie stwierdził, iż: „Na wstępie należy wskazać, że w przypadku skazanego A. P. Sąd stosował ustawę obowiązującą przed dniem 1 lipca 2015 roku, uznając ją za względniejszą dla skazanego”. Stwierdzenie to nie wyjaśnia powodów dla których Sąd I instancji zastosował przepisy obowiązujące przed 1 lipca 2015 r.

Uwzględniając zatem treść art. 85 KK w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r., Sąd Rejonowy wymierzył skazanemu 3 kary łączne: pkt 1 wyroku – 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności, pkt 2 wyroku – 2 lata pozbawienia wolności i pkt 3 wyroku – 9 miesięcy pozbawienia wolności. Zatem A. P. w tej konfiguracji ma do odbycia łącznie 4 lata i 3 miesiące pozbawienia wolności.

W przypadku gdyby zastosowano przepisy obowiązujące po 1 lipca 2015 r. to połączeniu podlegałyby kara łączna orzeczona wyrokiem łącznym z dnia 3 października 2016 r. Sądu Rejonowego w Gliwicach w sprawie o sygn. akt IX K 779/16 w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz skazanie z wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 26 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt IX K 747/14 w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności. W takiej sytuacji odpowiedzi na pytanie, na podstawie jakiego stanu prawnego orzekać: nowego czy poprzedniego, należy poszukiwać właśnie na gruncie regulacji art. 4 § 1 KK.

W konsekwencji tego stanu rzeczy, Sąd Rejonowy ewidentnie zaniechał zbadania, który stan prawny jest korzystniejszy dla sprawy. Zaniechał tej analizy również obrońca skazanego podnosząc w apelacji jedynie w zakresie pkt 1 i 2 wyroku zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Wyrok Sądu I instancji został zaskarżony w zakresie orzeczenia o karze jedynie w pkt 1 i 2. W granicach przedmiotowych, tak zakreślonych wniesionym na korzyść skazanego środkiem odwoławczym Sąd odwoławczy miał obowiązek skontrolowania wyroku, zwłaszcza pod kątem stawianych mu zarzutów rażącej niewspółmierności (surowości) wymierzonych kar. Sąd odwoławczy był wobec tego zobowiązany do zbadania wskazanych części wyroku (w granicach zaskarżenia) także pod kątem zgodności rozważanego orzeczenia z przepisami prawa materialnego

(podobnie jak pod kątem pozostałych, wymienionych w art. 438 KPK podstaw odwoławczych), i to nawet do odwoływania się do regulacji art. 440 KPK. Wyjątkowy charakter przepisu art. 440 KPK objawia się w możliwości orzekania przez sąd odwoławczy niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, jeżeli sąd ten uzna, że utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie bowiem nie dość rzetelnie zostały przeanalizowane przez Sąd Rejonowy stany prawne, które mogą mieć zastosowanie w wydawaniu wyroku łącznego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy powinien dokładnie zbadać, który ze stanów prawnych jest korzystniejszy dla skazanego i ten zastosować.

Mając w polu widzenia powyższe uwagi nie może więc budzić wątpliwości, iż niezbędnym stało się orzeczenie o charakterze kasatoryjnym, celem wydania prawidłowego orzeczenia.

Powyższe okoliczności sprawiły, iż Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.